

EL BRÒQUIL

Un relat de: [celesti1462](#)

EL BRÒQUIL

Tenies un bròquil sota el llit que de vegades s'estarrufava com una puput. Savies llavors que era hora de sortir a caçar mascle.

M'estebornia el fet d'haver de jugar-me els pantalons si et volia. Però no tenies pietat. Em descalçaves, em treies la roba i, a dues mans, prenies el monstre per l'arrel. L'humitejaves fins el capdamunt, allà on el desig bategava impacient, inconscient i poruc de desfer-se en no-res...

El pelaves a poc a poc. Com si es tractès d'un plàtan massa madur i et fes por que se't desfés entre les diminutes mans blanques. Abans que espetegués, te'l posaves a la boca. També a poc a poc, fruïnt-ne el tacte i el sabor. Llavors, xuclaves amb força, sense moure't del lluent cap que s'inflava i enrogia per moments fins esdevenir morat. Jo, estès i vulnerable, esbufegava amb els ulls tancats, retenint-me heròicament.

Després, feies mitja volta i movies les natges davant meu dibuixant cercles concèntrics. Ara amples com catifes de menjador; ara petits com caps de fibló de tempesta perfecta.

Aparentment, aquella mitja lluna de tela blanca no havia de fer-te mal... però els llavis començaren a créixer i sobreixir enfilant les cintes del tanga.. Les natges inflades en un estrip de somni melós esgranaven la tarda obrint-se i tancant-se, com un peixet el dia que buidem la peixera per netejar-la; fregant i refregant, girant i regirant davant dels meus ulls, foragitats per sempre de les seves conques. El tanga va petar de cop. Com les gomes de lligar les oueres quan les estires massa. Fuetjà la meva espatlla dreta, al costat del coll. Un gemec petit de plaer eixí cantant dels meus llavis.

Et vas asseure damunt meu donant-me l'esquena i liqüant-te a raig fet damunt el meu ventre. Vas ensartar el mànec sense tocar vores i agafant-me els peus amb les dues mans vas començar a moure't com si t'hi anés la vida, espellongant-me i fent-me cridar com mai.

Miraculosament, vaig resistir força estona. Xisclaves i gemegaves i em feies veure llumetes. Fins que començares a perdre força i els gemecs esdevingueren plors. Llàgrimes de felicitat lliscant galtes avall.

Esmicolat sota teu, vaig besar-te el cul com a agraïment. I un darrer espasme t'ajagué al meu costat. Ens besarem i quedarem fosos. Ulls tancats, els roncs de plenitud ompliren l'estança.

I el bròquil, estarrufat fins llavors, es tancà...